

## Sakramentit. Sairaanvoitelu, 3. epistola ja evankeliumi

Sairaanvoitelu, kolmas epistola

(1. Kor. 12: 27 – 13: 8a)

*”Veljet, te olette Kristuksen ruumis, ja jokainen teistä on tämän ruumiin jäsen. Jumala on seurakunnassaan asettanut ensinnäkin jotkut apostoleiksi, toiseksi jotkut profeetoiksi ja vielä jotkut opettajiksi. Muutamilla on voima tehdä ihmeitä, toisilla on parantamisen lahja, toisilla kyky auttaa muita, toimia johtajana tai puhua kielillä. Eivätkä kai kaikki ole apostoleja? Tai profeettoja? Tai opettajia? Tai ihmeiden tekijöitä? Eihän kaikilla ole parantamisen lahjaa? Eiväthän kaikki puhu kielillä tai tulkitse tällaista puhetta? Mutta tavoitelkaa kaikkein arvokkaimpia armolahjoja! Nyt minä osoitan teille tien, joka on verrattomasti muita parempi. Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali. Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään. Vaikka jakaisin kaiken omaisuuteni nälkää näkeville ja vaikka antaisin polttaa itseni tulesa mutta minulta puuttuisi rakkaus, en sillä mitään voittaisi. Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa.”*

Paavali toteaa, että Korintin seurakunta on Kristuksen ruumis ja jokainen seurakuntalainen on Kristuksen ruumiin jäsen. Tässä korostuu yhteisön merkitys mutta yksilöäkään ei unohdeta. Ensin Paavali korostaa kolmea eri ryhmää: apostoleja, profeettoja ja opettajia. Nämä ovat palvelleet Jumalan sanaa, jonka avulla kirkko on perustettu ja rakennettu. Apostolit ovat Kristuksen lähettäjiä ja seurakuntien perustajia, profeetat armon saaneita vaikuttavia saarnaajia ja opettajat niitä, joiden toiminta on tapahtunut myös jumalanpalveluksen ulkopuolella (vrt. Room. 12: 6 – 7).

Luetellessaan erilaisia armolahjoja, Paavali mainitsee viimeisenä kielillä puhumisen. Tämä lahja oli Korintossa yliarvostettu ja Paavali varoittaa tästä. Kielillä puhujaa eivät muut välttämättä ymmärtäneet ja kielillä puhuminen vaati tulkintaa.

Seuraava teema on rakkaus. Se näyttää rikkovan asioiden käsittelyjärjestystä, sillä aikaisemmin Paavali kirjoitti Pyhän Hengen lahjoista ja seurakunnan jäsenyydestä ja hieman myöhemmin hän

kirjoittaa profetoimisesta ja kielillä puhumisesta. Tämän takia osa tutkijoista ehdotti, että tämä rakkautta käsittelevä teksti olisi myöhempi lisäys tai että se on kuulunut johonkin toiseen apostoli Paavalin tekstiin, joka on sovitettu tähän. Mutta tekstin hyvän laadun ja hellenistisen tavan ylistää suurinta hyvettä, on perusteltua ajatella, että teksti on laadittu juuri tähän kohtaan muistaen Korinton seurakunnan erityisen tilanteen. Se sopii myös yhteen juutalaisen viisaukirjallisuuden perinteen kanssa. Tässä Paavalin tekstissä rakkaus jättää varjoonsa profetoimisen ja uskon oppijärjestelmänä.

Rakkaudesta kertovan osuuden alussa olevat kolme lauselmaa on rakennettu samalla tavoin. Jokaisessa lauselmassa on otettu jokin edellisistä armolahjoista: kielet (1. Kor. 12: 28), profetoiminen (1. Kor. 12: 10, 28), tieto (1. Kor. 12: 8), usko (1. Kor. 12: 9) ja auttaminen (1. Kor. 12: 28). Tässä on samalla näiden armolahjojen ”järjestys” pienimmästä suurimpaan. Jokainen lauselma toteaa näiden armolahjojen kohdalla: ”en olisi mitään”. Nimenomaan rakastamalla kristitty käyttäytyy aidolla tavalla. Paavali ei tässä määrittele rakkautta vaan tekee siitä persoonan. Jokainen tässä olevasta viidestätoista rakkauden määritelmästä sisältää toisen persoonan.

Korinton seurakunnassa arvostettiin erityisesti puhetaitoa. Paavali siis tässä kohtaa kiinnittää huomiota seurakuntalaisten yksipuoliseen puhetaidon arvostukseen. Puhe ei ole mitään ilman rakkautta. ”Vaikka antaisin polttaa itseni tuleessa” viittaa marttyyriuteen, sekään ei ole mitään ilman rakkautta.

Paavali tuo rakkaudesta esille ensin kaksi myönteistä asiaa: rakkaus on kärsivällinen ja lempeä. Sen jälkeen hän määrittelee rakkautta kielteisten vastakohtien avulla, rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Paavali määrittelee tässä rakkauden olevan itsensä uhraamista.

Tekstimme loppuu tulevaisuuteen: rakkaus ei koskaan katoa. Tämänpäiväisen tekstimme jälkeen Paavali toteaa, että muut armolahjat katoavat. Vain kolme asiaa pysyy: ”usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus” (1. Kor. 13: 13).

Sairaanvoitelun sakramentin kolmas evankeliumi

(Matt. 10: 1, 5 – 8)

*”Siihen aikaan Jeesus kutsui kaksitoista opetuslastaan luokseen ja antoi heille vallan karkottaa saastaisia henkiä ja parantaa kaikkia tauteja ja vaivoja. Nämä kaksitoista Jeesus lähetti matkaan annettuaan heille ohjeet. ”Älkää menkö vierasheimoisten keskuuteen älkääkään mihinkään Samarian kaupunkiin. Sen sijaan menkää Israelin kansan eksyneiden lampaiden luo ja julistakaa: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle”. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa spitaalisia ja ajakaa pois pahoja henkiä. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.”*

Sama teksti löytyy Markukselta (Mark. 6: 7 – 13) ja Luukkaalta (Luuk. 9: 1 – 6).

Jeesuksen opetuslasten luku on isompi kuin kaksitoista. Nyt tässä luku kaksitoista on korostuneesti esillä. Toisaalta maininta opetuslapsi liittää heidät yhteen muiden opetuslasten kanssa mutta luku kaksitoista erottaa heidät ”erikoisiksi” opetuslapsiksi.

”Antoi heille vallan” korostaa heidän auktoriteettiaan. Sama ajatus on myös Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa. ”Jeesus kutsui” heidät osoittaa aloitteen olleen Jeesuksella. Luku kaksitoista tulee Israelin kahdestatoista heimosta (vrt. Matt. 19: 28) ja on vertauskuva uudistetusta Israelista. Matteus antaa ymmärtää, että heidät kaikki on kutsuttu aikaisemmin opetuslapsiksi, vaikka hän on kuvannut vain neljän kutsun kirjoittamassaan evankeliumissa (Matt. 4: 18 – 22).

”Älkää menkö vierasheimoisten keskuuteen älkääkään mihinkään Samarian kaupunkiin” on sama, kuin Jeesuksen oma käytäntö (vrt. Matt. 15: 24). Tässä on ristiriita Jeesuksen ylösnousemuksensa jälkeen antaman lähetyskäskyn välillä (Matt. 28: 19). Lähetystyön avaaminen voi olla muualla Matteuksen evankeliumissa (Matt. 10: 18; 3: 9, 8: 11; 21: 43; 22: 1 – 14, 23: 38 – 39). Toisaalta voi olla kyse Matteuksen perustamien seurakuntien tilanteesta ja hänen noudattamastaan, juutalaisuuteen perustuvasta traditiosta. Muilla evankelistoilla ei ole rajoitusta, kenelle saarnataan. Samarialaisten mainitseminen erikseen kertoo juutalaisten vihamielisestä suhtautumisesta heihin.

”Menkää Israelin kansan eksyneiden lampaiden luo” (Hes. 34: 2 – 6, 16, Ps. 119: 176). Tämä voidaan ymmärtää kehotuksena mennä koko Israelin luo. Toisaalta se voidaan ymmärtää rajatun, jolloin kohteena ovat syrjään joutuneet kansan jäsenet. Jeesuksen tarkoituksena ei ole heikentää Jumalan kansaa vaan sitoa se yhteen. Näin ”kadonneet lampaat” saavat Hänen erityishuomionsa.

Opetuslasten julistuksen tuli olla sama kuin Jeesuksella ja Johannes Kastajalla: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle.” Sanoma tästä oli niin tärkeä, että sen vastaanottajilta ei edellytetty

maksua. Tällainen ajattelu oli muillakin juutalaisilla opettajilla, esimerkiksi rabbi Hillelillä. Tämänpäiväisen tekstimme jälkeen kuitenkin selviää, että julistajilla oli oikeus saada elantonsa julistustehtävästään.

Opetuslapsilla oli kaksi tehtävää: julistus ja parantaminen. Me tiedämme, että apostolit paransivat sairaita (Ap.t. 5: 12, 15). Apostoli Pietarin toiminnan takia Tabita (Dorkas) nousi kuolleista (Ap.t. 9: 40) ja vastaavasti apostoli Paavalin toimesta Eutykos (Ap.t. 20: 9 – 12). Mutta parantaminen ja kuolleista herättäminen voidaan ymmärtää myös hengellisesti. Jumalasta erossa olevat palaavat Jumalan, todellisen elämän, yhteyteen.